

ידי אישי של עורך־הדין עדי בראונר,

הייתי

רוצח את

שריתי!

עדי מכנה את אשתו בשם "מלכה", ואפשר להבין אותה, כאשר מבחינים ביופיה הרב של יעל בראונר המנוחה. יעל התגלתה כרעיה וכאם למופת, והפכה את ביתם המשותף למיקדש של אהבה, אליו נהנו חבריהם לבוא מדי ערב.

יעל ביום הכלולות

אני לא יודע מה קרה איתי באותו הרגע. לקחתי את הקופסה הגדולה עם המכונית — צעצוע של גילי — ואת יתר הצעצועים שלה וירדתי, ככה, כמו שאני, לרחוב. עמדתי שם מוכה־הלם, באמצע הרחוב, בלונדון.

בינתיים ברר פניי את הפרטים עם תורן גמן. פניי אדם חזק. בשבילו היתה זו אבידה גדולה, אבל הוא יותר חזק ממני. מתורגמן התברר לו, שלא מדובר בגילי אלא בשריתי. הוא ירד אלי לרחוב ואמר לי: "עדי, גילי בסדר. לא קרה לה שום דבר. היא עם אמא שלך, אצל השכנים". אני לא האמנתי לו. צעקתי עליו באמצע

אני מכיר את תורגמן כבר כמה שנים. תורגמן שאל את אבא של יעל אם קרה יודע איפה אני. "מה זאת אומרת אם אני יודע איפה עדי? הוא כאן, לידך". פניי העביר לי את השפופרת ואז תורגמן אמר לי: "עדי, קרה סוּן".

אני חשבתי, משום מה, על תאונה ור שאלתי מיד: "היתה תאונה? יעל נפצעה? פצועה קשה?" תורגמן השיב לי: "עדי, יותר גרוע מתאונה, יעל איננה בחיים. מצאנו בבית שתי גוויות". לי היה ברור שהוא מדבר על יעל ועל גילי. זעקתי וזרקתי את הטלפון. פניי לקח את הטלפון והמשיך לדבר עם תורגמן.

האלמן חזר ארצה

עדי בראונר קיבל את הידיעה על מות אשתו כאשר היה בבית הוריה בלונדון. הוא קיבל הלם ונסע לנמל־הנועפה ללא מיוזדותיו וללא הדרכון. שם מצאווה ישראלים אשר הרגיעו אותו ועיכבו אותו עד שיגיע הדרכון.

הרצה וההתאבדות של יעל בראונר ושרית עינבר, שאירעו בשבוע שעבר בחיפה, הפעירו את הארץ כולה. בעזה של יעל, עורך־הדין עדי בראונר, הגיע לחלוותה מלונדון. בוורדיו אישי חושפני מגזה בראונר ל"העולם הזה" כיצד קיבל את הידיעה על האסון, מה היתה מערכת היחסים שלו עם יעל ועם שרית, ואיך הוא מתכנן את עתידו ואת עתיד בתו בת השנה. סיפר עדי בראונר:

לארץ. רציתי להפתיע את יעל ולחזור ביום השני, אבל אמא שלי ביקשה שאביא לה סוודר. אז החלטתי להישאר יום נוסף, כדי לקנות לה את הסוודר ביום שני ולחזר ביום שלישי. היה לי ברור שעד יום חמישי עלי לחזור לארץ, כי היום החמישי הוא יום השנה השני לנישואין שלנו, ואי אפשר שלא להיות עם יעל ביחד.

בלי מיוזדות

ובלי דרכון

פני שנבעתי עשיתי שני דברים: הזמנתי מקום במסעדה הסינית בחיפה ואמרתי להם שזה אירוע חשוב. שיערכו את השולחן יפה, עם נרות וכל הדברים האלה, ובחזרתי ענק של פנינים עבור יעל. היא אמרה לי פעם שהיא אוהבת פנינים, אז החלטתי שליום הנישואין אקנה לה פנינים.

אני גם יודע על המתנה שהכינה לי יעל. דיברתי איתה בטלפון ביום חמישי, יומיים לפני שנרצחה, והיא סיפרה לי שהיא סורגת לי סוודר כחול עם גזירה מיוחדת. היא אמרה לי שהגזירה כל כך מסובכת, עד שהיא מפקפקת אם תוכל לסיים את הסריגה עד ליום חמישי. כשבאתי הביתה מצאתי את הסוודר. הוא לא היה גמור, הוא כבר אף פעם לא יהיה גמור. מה שכן הספקתי לעשות בלונדון זה לקנות מתנות לגילי וליעל את הבושם ש"היא רצתה, בושם שאמאד. לגילי קניתי אוטו אדום גדול. אני זוכר שישבנו בבית של ההורים של יעל בלונדון. פנינו וגינה היו מתוחים בדיוק כמוני. יעל לא טילפנה, למרות שכל ערב היתה נוהגת לטלפן. לפיני היתה איוו שיחת טלפון ארוכה בקשר לעבודה שלו, וחשבנו שאולי יעל ניסתה והטלפון היה תפוס.

לבסוף האמא של יעל, נינה, החליטה לחייג לארץ. היא חייגה וענה לה קול של גבר. היא קצת התבלבלה והעבירה את הטלפון לבעלה, פני. על הקו היה מפקד מישטרת חיפה, אברהם תורגמן. פניי שאל אותו: "מי זה?" ותורגמן ענה לו: "מי אתה? תזדהה!" פניי התרגז קצת ואמר: "מה פתאום שאני אודה? תגיד מי אתה. אני האבא של יעל בראונר".

אני עדיין בהלם. אני לא יודע מה לחשוב ולא יודע מה יהיה. בשארתי עם טרגדיה נוראה ועם גילי, הבת שלי בת השנה, שהיתה עד לפני שבוע הילדה הכי מאושרת בעולם ופתאום היא יתומה. אני זוכר איך זה התחיל. כאשר נסעתי ללונדון בפעם האחרונה יעל היתה צריכה לנסוע איתי. אנחנו אהבנו לטייל ביחד. יעל השאירה לי הרבה, אבל בעיקר השאירה לי זכרונות. יש לי זכרונות נהדרים איתה, מהטילים שהספקנו לעשות בשנתיים ש"היינו בשוואים — טיולים בכל העולם.

הכרטיסים היו ביד, בשביל יעל ובש"בילי. כמה ימים לפני הנסיעה גילי חלתה ויעל לא רצתה להשאיר אותה אצל הר סבתא. לכן החליטה שלא לנסוע. כשאני חושב על זה, אני יודע שאם יעל היתה נוסעת איתי, היתה היום עוד בחיים. נשארתי עם שני כרטיסים ביד. אני

היה לי כרטיס ליעל. אם היא היתה נוסעת איתי היא היתה היום בחיים

לא יודע למה, אבל ניסיתי לשכנע אותה בכל זאת לנסוע. היא בשום אופן לא הסכימה להשאיר את גילי חולה עם הסבתא. אני זוכר שלא רציתי לנסוע לבד, והצעתי לחבר שלי לנסוע איתי, אבל הוא לא יכול היה. אז החזרתי את הכרטיס למישרד הנסיעות.

קבעתי אז עם יעל שבחודש הבא ניסע שנינו לרומא. יעל הכירה את רומא ורצתה להראות לי את רומא. כפי שהיא אוהבת. אחר כך היינו נוסעים לולצבורג ומסיימים בלונדון. התכוונו לעשות טיול באנגליה עם ההורים שלה, עכשיו כבר לא ניסע ביחד.

הייתי צריך לחזור ביום הרביעי שעבר